ALBUMANMELDELSE

Underspillede sange overbeviser på en fremtidig klassiker

LAEL NEALE
Altogether Stranger
★★★★★★

/ SUB POP / PLAYGROUND MUSIC
UDGIVELSE 02.05.2025

Enestående tredje album understreger indie-musikers styrke og evne til at skrive brilliante popsange

AF NICOLAJ ROOS / FOTO: ALEXANDRA CABRAL
19.05.2025 | 10:40 | Læsetid: 6 min

Hælder du mest til det hyperrealistiske og markedsoptimerede seksualitet-som-magt-univers, oftest repræsenteret af disciplinens frontrunnere som Charli XCX, Dua Lipa og Nicki Minaj, kan du efter al statistisk sandsynlighed godt springe denne anmeldelse over.

Amerikanske Lael Neale laver musik. Det er omtrendt den eneste fællesnævner med fornævnte artister. Hun roterer i samme kvindelige makrokosmos som ligesindede Weyes Blood, Angel Olsen, Grouper og Aldous Harding. Tempoet ofte adstadigt; musikken ofte organisk, lo-fi og DIY.

Født og opvokset i Virginia debuterede hun i 2023 med det soveværelse-producerede debutalbum *Acquainted With Night* – indspillet i Los Angeles på en firespors kassettebåndoptager, og hjulpet på vej af hendes faste producer og samarbejdspartner Guy Blakeslee (The Entrance Band).

Sidste år udgav Lael Neale non-album-singlen "Electricity'. I sig selv viser det en god portion mådehold ikke i stedet at vente og så inkludere den på *Altogether Stranger*. Sangen er nemlig topierefaldende og kunne lænе sig op ad evergreen-status. Nysgerrige kan med fordel også checke hendes 2023-single "I'll Be Your Star" ud, som ligeledes er en klar klassiker.

Læs også: *Anmeldelse: Hippeti-hoppeti: Arcade Fire er tilbage*

Altogether Stranger er en homogen samling sange, der gør en dyd ud af minimalismen. Titlen kan frit oversættes til "Helt fremmed" – så har man heller ikke ramt helt ved siden af Lael Neales personlige univers. Mange steder undervejs hæres ekkoer af The Velvet Underground (den sparsomme sangskrivning, de poetiske tekster og lange droner). Også Weyes Blood (som Neale har spillet support for) er i samme stratosfære, som på flere parametre også deler det tilbageskuende blik, men dog indimellem bærer præg af en mere opdateret lyd. Endelig kan man ikke ignorere en sandsynlig inspiration fra franske Françoise Hardy, der – især i starten af sin karriere – excellerede i markant nedbarberede chansons og minimal instrumentering (som, indrømmet, dengang mere end i dag var comme il faut). Parallelt med albummets release er en film udgivet indeholdende ni musikvideoer, én til hver sang.

Altogether Stranger ligger i naturlig forlængelse af Lael Neales sidste album *Star Eaters Delight*, bare med et skarpere fokus, nedbarberede virkemidler og yderligere dæmpet rytmik. Hendes vokal kan til tider opleves en smule nasal, og stemmen ikke ulig Joan Baez. Ud over rytmeboksen er der nærmest ingen trommer på albummet. Overhovedet. Tak. For. Det.

Albummet er masteret af Chris Coady (TV On The Radio, Beach House, Grizzly Bear). Opsigtsvækkende i sig selv at have en så markant profil på sit team, når det hele er så lo-fi. Men ... naturligvis har selv lo-fi brug for gravitas.

Tekstmæssigt er der subtile tanker om miljøet ("And the ocean is a trash can", "I'm heavy as plastic – in the belly Atlantic"), humor ("And grave as the bread that was left with no twist tie"), dobbelttydige ordspil ("I buy any true lie – I lie with my hands tied"), modløshed ("I hide until it's time / To sleep through the long night") og endelig opgivenhed ("Beauty doesn't last / It never promised that anyway", "I eat but I'm always hungry", "I want to go somewhere sunny and clear / But I'm sad as the last unsold souvenir").

Med albummets første korte track "Wild Waters" er rytmeboksen på overarbejde på et bagtæppe af (hvad der kunne være) svundne Suicide-orgler. Produceren bør få et stående bifald for at køre rytmeboksen helt til ende uden, at de obligatoriske powertrommer efter 20 sekunder vælter ind over og ødelægger det hele – hvilket alt for ofte sker (guderne må vide hvorfor). Her er minimalistisk surf, knitrende håndklap, og først omkring 2:06 hører vi for første gang korstemmer.

"All Good Things Will Come To Pass" bringer os over i en Dirty Beaches-lignende produktion, kassette-gamet skrues yderligere op, og vi introduceres til xylofon og tambourin. Her er enkelheden i musikken så stående, at en klassisk amerikansk countrytrist som Hank Williams dukker op for den indre trommehinde (i øvrigt brugt fremgende i den lige så fremragende spillefilm *The Last Picture Show*, men det er en anden historie).

En anden og måske mere indisk inspireret chant/drone-sang får vi på "Down on the Freeway". Igen trænger Farfisa-orglet sig på. BPM'et går over stok og sten, og en generøs (men diskret) dosis feedback-guitarer resulterer i et nærmest Beatles'k throwback til deres LSD-sympatiske dage. Igen meget fine korarrangementer. Trommemaskinen er statisk og kører i det ekskalt samme mønster hele sangen igennem – og tak for det. Omnichorden får lige lov til at stikke snuden frem, før eventyret er forbi.

"Sleep Through The Long Night" er nærmest så afskrækkelt, som det kan blive. Vi hører en Omnichord og Lael Neales sang. Det er det. Kun vers. Ingen Omkvæd. En slags gentagende hymne, a la Elvis Costellos "I Want You".

Selvom jeg tidligere udnævnte singlen "Electricity" til evergreen-status, kommer "Come On" tæt på Lael Neale har et superveludvikleт øre for gode melodier. Hun nærmer sig efterhånden den samme liga inden for genren, som ellers adskillige år har været forbeholdt Beach House (som hun tilfældigvis også spiller support for ved et par kommende koncerter i Bruxelles og Frankrig). Igen brilliøres der med super charmerende korarrangementer samt synth-percussion.

Når man laver så enkle (men ikke nødvendigvis nemme) akkordstrukturer som Lael Neale, er risikoen at blive sammenlignet med mange andre, der er ude i samme ærinde. Da jeg hørte "Tell Me How To Be Here", og især den akustiske rytmeguitar, kunne jeg ikke helt undgå at tænke på tilsvarende strofer fra Grant Lee Buffalos "Fuzzy".

Tracket inkluderer dejligt syge/falske synthlyde og en fornem fornemmelse for underspillet ambient. Hele lydbilledet er forsigtigt håndteret, undtagen Neales stemme som (faktisk på samtlige numre på albummet) fremstår let knitrende, men helt klar. Hun formår her at slå sin egen rekord: kor-stemmer introduceres først omkring 3:23.

Endelig må perlen "All Is Never Lost" ikke glemmes. Ud over Mellotron-fløjten og xylofonen har hele sangen, hvad jeg vælger at kalde en rørende Disney-vibe. Super simpelt. Super smukt.

Det er ikke ofte, jeg på denne måde, ikke ulig en biografoplevelse, transporteres til et parallelt univers. En lille, personlig verden på størrelse med ni sange. Jeg har før brugt betegnelsen *Technicolor* om musik, og sjældent har den ramt mere præcist end her – selvom Lael Neales film, paradoksalt nok, ville være i sort-hvid. Om 20 år vil *Altogether Stranger* i min bog være en klassiker på højde med *The Velvet Underground & Nico*, og *Tous Les Garçons et les Filles* af Françoise Hardy.

Lael Neale har på sine to forrige album taget tydeligt tilbåb – først med den håndførte debut, der dog også har præg af den nærmest obligatoriske ustabilitet, der ofte følger med et første udspil. Og senere den svære toer, som styrker udtrykket, stabiliserer produktionen, men desværre alligevel ikke helt formår at komme i mål. Tredje album bliver hermed for Lael Neale tydeligvis kulminationen på alt det arbejde, der går forud – men hvor alle stjernerne nu endelig står rigtigt.

LÆS OGSÅ: SUVERÆNT OG MODERNT ALBUM AF EN AF DANMARKS BEDSTE SINGER-SONGWRITERE

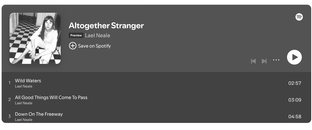

MEST LÆSTE LIGE NU

NYHED – 25.05.2025
Guitarist Per Møller er død

KONCERTANMELDELSE – 24.05.2025
Bikstok
Bikstok brillerer med et brag af en jubilæumsfest

KONCERTANMELDELSE – 18.05.2025
Ghost
ABBA + Satan eller den nye 'Phantom of the Opera' fra historieskrivende band

NYHED – 26.05.2025
Superstjerne opgraderes til Royal Arena

RELATERET INDHOLD

Lael Neale

LÆS OGSÅ

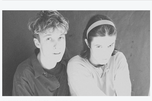

ALBUMANMELDELSE – 26.05.2025
Fraada
Slutter med en hvislen i stedet for et brag

ALBUMANMELDELSE – 26.05.2025
Kaleo
Kaleo holder kursen på nyt album

ALBUMANMELDELSE – 25.05.2025
Andre 3000
Det halve Outkast presser stadig vores tolerance

ALBUMANMELDELSE – 25.05.2025
Vilma Crow
Selv de stærkeste fundamenter slår revner over tid

ALBUMANMELDELSE – 25.05.2025
Behemoth
Ingenting kan eksistere uden selvet

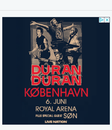

© 2025 GAFFA. ALL RIGHTS RESERVED.

itm8